

Макар и не много, някои названия са от неславянски произход. Те са останали или от Аспаруховите българи, или от заселените в българските земи кумани, печенези и други тюркски народности. Вероятно не е случайно, че мъжкото лично име *Куман* е установено в Сливен през XVI в. (Първева 2007: 145) и е запазено досега. Към тази група се отнася и името на с. Ичера. Общотюркската дума *ичери* означава 'нещо вътрешно, вътре, помежду' (Севортян 1974: 390). В Сибир, Иркутска област, сега губерния, съществува селище със същото название (Атлас мира 1959: 39). Някои изследвачи свързват името със старобългарската титла *ичиргу* (Гевренов 2001: 135). Според устно сведение на Т. Балкански от куманско-печенезки произход са имената на бившата махала, сега местност *Барталайка* край с. Изгрев и м. *Коскош* край с. Глушник.

През българското средновековие вероятно са съществували селища, споменати в ранни османски документи, като *Бяла*, *Драгоданово*, *Глушник*.

Не само за Сливенско, а и за много други райони е характерно, че през късното българско средновековие населението търси убежище в планините. Такива за Сливен са *Маричино градище* и *Върло градище*.

Докато топонимичните данни за някогашните крепости са обилни чрез наименованията *Кале* и *Градище*, то много по-малко са те за култовите сгради – църкви, манастири, скитове. Причините за това са няколко. При нашествието на османските турци значителна част от тях са унищожени. Дори някои от тях да са оцелели, изтласкването на българското население от селищата води до постепенното им разрушаване (Ковачев, Русев 2001: 155–161).

Чрез археологически проучвания са разкривани църковни сгради при крепости – *Градището* край Твърдица, *Кале баир* край с. Злати войвода, *Хисарлъка* при Сливен, *Маричино градище* край Сливен и др. Продължилото вековно безправие унищожава всички манастири в Сливенско, а стари църкви оцеляват само в Сливен, Ичера и Раково. Но остават топоними, свързани с култовите сгради: *Манастирска река*, *Черковното*, *Кешишлика*, *Св. Георги*, *Св. Тодор*, *Кръстова аязма*, *Св. Троица* и др.

Топоними, съотносими с християнството, се срещат и в райони, където през XIX в. населението е преобладаващо или изцяло мюсюлманско. На североизпад от с. Божевци има местност *Клисе баир* с останки от стар манастир, край с. Бяла паланка е местността *Клисе дюзю*, край с. Стара река две рекички, притоци на р. Сайганица, носят имена *Голямо* и *Малко клисе (келсе) дере*, хълмът до тях се казва *Свети Илия*, с предание за култово място и култова сграда. Предания има за някогашни манастири западно от кв. Козарево (Демирев 2006: 25–39, 122–127; Демирев и др. 2011: 12–19, 107–113).

Много са названията, свързани с култови места, без наличие на сгради – това са аязмите и черквищата. При с. Сотиря – *Св. Петка*, при Трапоклово – *Св. Илия*, *Св. Петка*, при Гавраилово – *Молитвата*, край Козарево, Твърдица и др. Около град Сливен има поредица от аязми – аязмата при манастира в Манастирска река, в същото поречие са *Тодоровата аязма*, *Св. Ана*, в кв. Кумлука – *Св. Троица*, на Бармук баир – *Св. Георги*, под Урум тарла – *Кръстовата аязма*.